

bytning er ved Sagens 1ste Behandling i Tinget udførligt og stærkt fremhævet ved Udtalelser fra særlig sagkyndig Side, og i hvilke det godtgøres, at det Øjemed, Regeringslovforslagets § 20 tilsigter, i dens forandrede Skikkelse som § 18 ikke blot ikke vil kunne naas, men endogsaa er udsat for at kunne forvanskes i en Grad, der gjorde det ønskeligere at lade hele Bestemmelsen udgaa. Under Forhandlingerne i Udvalget viste der sig ogsaa ikke ringe Stemning for den foreslaaede Paragraf-ombytning eller eventuelt lade Paragraffen helt udgaa, men Betænelighederne ved en saa radikal Fremgangsmaade vare dog saa stærke, at et Flertal foretrak at nøjes med det under Nr. 24 stillede Ændringsforslag, der subsidiært tiltraadtes af Mindretallet, og dette foreslaar at lade Ordene: „eller anbefales“ udgaa, hvorved man haaber at opnaa en større Garanti for Formaals-tjenligheden af de i § 18 omhandlede Foranstaltninger, en Garanti, som Udvalget ikke formaar at finde i en blot og bar Anbefaling af en Fællesforeningsbestyrelse, som, hvad der ligger i selve Sagens Natur, vil være yderst vanskeligt at nægte, og som derfor ikke kan tillægges nogen virkelig Betydning i sikrende Retning, medens den formentlig leterhvervelige Anbefaling vil aabne Vejen for Forsøg, der ville vise sig lidet nyttige, maaske endog højst tvivlsomme.

Et Mindretal stiller under Nr. 3 et Ændringsforslag, hvorefter Tilskuddet til Statshingsteskuerne nedsættes med 10,000 Kr., idet Mindretallet finder, at der overhovedet ydes uforholdsmæssig store Tilskud til Hesteavlens, ganske uforholdsmæssigt, naar Hensyn tages til Hesteavlens Betydning som Indtægtskilde i Sammenligning med Kvæg, Svin og Fjerkræ, navnlig fremtræder det uforholdsmæssige grelt, naar som her i de to lige paa hinanden følgende Linier Præmietilskuddet til Hingste og til Tyre er sat til akkurat samme Beløb, og den minimale Nedsættelse, som her foreslaas i Tilskuddet til Hesteavlens Fremme, har desforuden det Bimotiv, at de besparede 10,000 Kr. kunde tænkes givne en

bedre Anvendelse i Husdyravlens Interesse, blandt andet til Støtte af Hønseavlens og de i § 18 saa stedmoderligt behandlede Avlscentre og Kvægopdrætterforeninger, hvilket finder sit Udtryk i det af Mindretallet under Nr. 5 stillede Ændringsforslag, hvorved den Sum, der til andre Foranstaltninger til Husdyravlens Fremme stilles til Landbrugsministerens Raadighed, forhøjes med 10,000 Kr. De tvende Ændringsforslag (Nr. 3 og Nr. 5) ere trods deres indre Slægtskab dog uafhængige af hinanden og kunne hver for sig vedtages eller forkastes. Til Gunst for det sidste Ændringsforslag maa dog endnu anføres, at man ved dets Vedtagelse kun vilde følge i det af Folketinget anviste Spor, idet dette ved at udtage §§ 18 og 19 af Regeringslovforslaget forhøjede det til Ministerens Raadighed stillede Beløb med 10,000 Kr., og da nu Regeringslovforslagets § 20 er undergaaet en Forandring, der er lige med — om ikke værre — end dets Forsvinden, synes det rimeligt, at man her søgte igennem en lignende Udvej at komme ud over Meningsulighederne.

Et andet Mindretal har under Nr. 11 og 12 stillet Ændringsforslag, der vel fra flere Sider have fundet Sympati, men ikke aktuel Tilslutning, fordi Udvalget i sin Hælfed saa vidt muligt vilde undgaa alt, hvad der kunde befrygtes at lægge Hindringer i Vejen for Lovforslagets Gennemførelse.

Mindretallet mener, at det er paa Tide at faa hævet Konkurrencen mellem de yngre og ældre Handyr, og begrunder denne Opfattelse dels paa den Misnøje, der hersker i store Landbokredse med, at de samme gamle Handyr Aar efter Aar paa Skuerne tildeles de højeste Individpræmier, en Anerkendelse, disse kun kunne faa ved, at Dommerne se bort fra en Del Svagheder, disse Dyr have paadraget sig ved en stærk Benyttelse til Avl, og dels og ikke mindst har Mindretallet gjort den Betragtning gældende, at det hovedsagelig er med Hensyn paa Avlens, at Handyrene præmieres, hvorfor det synes naturligt, at naar disse have tilstrækkelig Afkom til derpaa at